

Setmanari humoristich, popular y catalá de bona mena,

DESLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.

SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobarà en tots los kioscos de la Rambla y demés llocs de venda de periódichs.

Encárrechs y correspondencia: plassa de la Catedral, núm. 2 bis, baxos.

Número solt, 5 céntims.—Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arreu.—Moscas d' ase.—Existencia de Deu, (poesia) per J. C. E.—Lo germá de la minyona, per Manxiula.—Cansó del pobre, (poesia) per Escanya veyas.—La nit de Sant Pere, per S. U. S.—Llibertat, (poesia) per Un nadador de Pedret.—Esquitx, (poesia) per Suri-senti.—A la vora del foix.—Cantars, per Un esmolet.—Trenca-closcas.—Correspondencia

DE RETORN DEL VIATJE.

—¿Cóm li ha probat, senyor Ministre, lo viatje?

—Molt be, puix he vist bastantes industries noves que podrém esquilar d' alló més. Ja vos ne portarán una mostra á Madrid aquest ivern.

—Si, si, que vinguen, que vinguen, que les esquilarém.

A questa setmana enviém á tots los nostres corresponssals la liquidació del segon trimestre; si no rebém avis en contra, girarém als 8 dies.

Los germans de Sant Joan de Deu tractan de fundar, á Granada, una casa assil ahon los obrers que s' inutilisin del treball y 'ls orfans de dits obrers hi pugan esser xoplugats tenint assegurada una vida tranquila

Per ara no sabém que en Roca y Ruch y companyys camameros que tant s' afartan de carn de frare y embutxan bons naps á la salut dels obrers, hagin pensat fer semblants obres en be de la classe proletaria.

L' esperit religiós, gracies á Deu, va prenent cada dia mes peu en Italia arreconant á la malhida secta masónica que tanta baba havia deixat per aquelles terres.

Mostra clara d' assó son les moltes lluhidíssimes professons que en casi totes les ciutats d' aquell regne s' han celebrat en la diada del Corpus, professons que feya anys no podian sortir de les parets de les iglesies puix lo sectorisme s' havia imposat.

Llàstima que Roma encara s' entupexi en les alenades del baf sectari, y no obri 'ls ulls á la veritat com ho han comensat á fer les demés ciutats italianes.

En mitj de les grandioses festes ab que Inglaterra ha celebrat lo 60 aniversari de la coronació de la Reyna Victoria, se ha sentit una veu de dol, era la veu del poble irlandés, qui arborá á mitj pal una bandera negra en les cases consistorials de Dublin.

Entre los majors canons esposats á Chicago, n' hi han dos molt notables. Un de ells, que té 42 centímetres y 33 calibres de llarch, pesa 190,400 kilos y es el més pesant, l' altre de 24 centímetres y 40 calibres de llarch, es el que te mes alcans de quants s' han construït.

La qüestió de Creta encara no está arreglada y pel camí que seguixen les coses sols Deu sab quan s' acabará, puix los entrebanchs no surten de Turquía sinó que partexen de les nacions cristianes, segonsse desprenden de les següents paraules de Lleó XIII á un Arquebisbe grech: «lo sultá proposá á les nacions, com á solució al conflicte cretenc, la cessió de la isla al Papa, mes les nacions no ho han volgut acceptar.».

Després de penosa enfermetat, lo passat dissete morí en aquesta ciutat l' infatigable missionista Pare Goberna, de la Companyia de Jesús.

Conegut de tot Catalunya, puix casi be no hi ha llogaret que no hagués sentit la influència de sa evangèlica predicació, nos fa gracia d' apuntar notes biogràfiques que tothom ja sab, y d' esmentar virtuts de sobres reconegudes, pregant á nostres llegidors encomanir á Deu l' ànima del fill insigne de Santa Coloma de Queralt, mort als 69 anys de edat.

Ab una espléndida vetllada literaria-musical, celebrá lo «Círcol Catòlic de Roda» la festa de sos patróns lo Sagrat Cor de Jesús y Sant Lluís Gonçaga. L' extens y escullit programa redactat en català, com ho foren los travalls, dona idea del bon gust dels organisadors, á qui felicitém, com á tots los bons amichs de Roda.

A Madrid ja han segat; ara batrán á províncies. No fa pas gayres mesos que 'ls diaris d' industria s' entussiasmaven perque 's cubri aquell famós empréstit dels quatrecents milions... ab bon interès.

Pero 'ls que per patriotisme suscribian l' empréstit, lo van gastar tot allavores y ara no 'ls n' ha quedat ni una onsa de patriotisme pera renunciar als interess's; y com després de les rialles vénen les ploralles, ja han sembrat á la Gaceta un nou impost del deu per cent sobre 'ls altres impostos, excepte la contribució territorial.

Temps atrás, sembla que certs sous se pagavan en or. A aquells ja 'ls podrian carregar lo quaranta per cent, que si no encara surten guanyanthi.

**

L' Ajuntament de Barcelona 's proposa fer economies en gros. Ben pensat.

Comensa per voler suprimir les escoles de música, gimnàstica, y la banda municipal. No tant ben pensat

Lo que hauria de suprimir es personal inútil. No precisament dels que van á les oficines... dels que no hi van.

**

Pera honrar la memoria del que fou arcalde senyor Rius y Taulet, s' acordá axecarli un monument y al efecte s' obrí un concurs.

Una dotzena de projectes se presentaren. La gent se 'ls mirava y cada hú hi deya la seva, y los periódichs també.

Per fi s' ha donat lo fallo y ha sigut premiat l' arquitecte del Ajuntament.

Sense entrar en consideracions artístiques y comparacions que diu que sempre resultan odioses, en lo cas present, si ha una tentativa indiscutible.

Quan se costituí'l jurat calificador, lo formavan un escultor, regidors y empleats de casa la ciutat. Com tots ells conexian prou be al arquitecte municipal, podian respondre de la seva manera de travallar, etc. etc., vaja que val mes un coneget... y finalment la caritat ben ordenada...

**

La célebre plassa de Catalunya había sigut una fira, un museu de coses estranyes; ara es un desert y s' ha determinat ferne un bosch ó be un jardí. Gracies á Deu qu' aném progresant.

Tot axó està molt be, pero com sembla que molts se disputan la propietat, no serà mal que l' dia que siga bosch, algu posi un interdicte, se'n cerqui un tros y vagi á cassarhi conills ó llebres. Será un nou espectacle ab tot l' atractiu de les emocions y perdigonades

EXISTENCIA DE DEU

(DEL VELLET HUMORÍSTICH)

Lo sigle que atravessem
es per cert ben desgraciat:
ser luminaries creyém,
y tals disbarats dihem.
que està 'l mon esgarifat.

Sunyerescas senyories
ab diabolica eloquència
la tripa 'ns regirà un dia,
declamant ab veu impia
de Deu contra la existencia.

Y encara hi ha molts sunyers
que atacan la santa fé
ab modals ben putiners,
en centres, plasses, carrers,
sens vergonya y sense fré.
Sigle trist, en que la ciencia
nega á Deu ab frenesi,
y en gran part te diligencia

per sembrar ab imprudència
flors, que culirà 'l butxi!
¿Es possible tal locura?
¿Com se comprén tal furor?
¿Deu ofés per sa criatura,
que son esperit tortura,
per negar tant gran Senyor?

Tú, infelís, que contra Ell llances
tota la fel del teu pit
y que al infern te alabances,
quan perts totes les confiances
¿no l' invoques afilit?

¿No llegeses en lo cel
lo seu nom sempre adorable?
y 'l teu cor are de gel
¿no ha tastat celestial mel
en lo convit inefable?

Los astres, ¿qui los formá?
¿qui ha criat los homens y plantes?
cobra de acás tot será,
ú obra de sa sabia má
l univers en que t' encantes?

De no res, fill, res ne neix;
tot te origin de altre cosa,
sols manantho Deu, tot creix,
neix la planta, l' home. 'l peix,
y aroma llansa la rosa.

¡Vàlgans Deu! sabs que es molt ver
que may s' ha vist disbarat!
rellotge sens rellotger,
ni taula sense fuster,
ni sens mestres empedrat.

Tot lo mon canta al Senyor:
los pobles més ilustrats
han donat cult ab fervor
a un ver ó fals Criador,
com també 'ls mes atrasats.

Pels viciosos Deu no fa,
cosa es ben averiguada;
lo nega qui 'l tem y en vā;
ab pam de nas quedará
al dar l' última akenada.

J. C. E.

Lo germá de la minyona.

Al fer tractes ab la Reparada, per entrar al meu servey, ella ja va advertirmo que tenia un germá....

Pero com lo tenir un germá, no constitueix cap delicte, ni deu considerarse com una tara, no vaig concedir cap importància á n' aquest detall. ¡Be prou ho he deplorat després!

Si algun dia la Reparada dexa 'l meu servey, ja 'm cuidaré jo de investigar minuciosament els parents y herents de la sucesora y faig prometessa formal de que si un' altra minyona té germá... ¡vade retro!... ¡No la prench ni á tiros!

¡Perqué mirin qu' es molt... germá, lo de la meva minyona!

Son de la Vall d' Arán. Ella es una mossota frescal, guapassa, neta com una patena axó si, y ab unes mans per la cuyna que no hi ha mes que demanar D' ella, n' estich contentissim, perqué, conceo com soch, té per mi cuidados de dona propia, ab sumissions de minyona. Sab una especialitat de platillo ab cebetes que, caballers, quan ella 'm trau á taula aquell be de Deu de senyories del paladar y de l' olfato, un no sab si regalarli una unsa de perruca ó fer una tercerilla.

Pero en cambi 'l seu germá... ¡es la meva pessadilla! Lo Govern va arrancarlo de la Vall de Arán y 'l portá á ciutat, vestintlo de panyo per tot dia... no mes que per la meva desgracia.

Si jo hagués sapigut lo qu' havia de passar, potser m' hauria surtit mes á compte pagarli la quinta.

Perqué créguinme, senyors, desde 'l dia que 'l germá de la minyona, ingressá en caxa en lo seu regiment de caballería, va acabarse la tranquilitat; va alterarse l' ordre de les coses; y desd' allavors, jo no visch tranquil, ni dormo ni reposo, igual que si tingüés al xicot y al caball que muta, sobre la boca del cór.

¡Me n' ha fet de molt crespes! Tothom sab les meves aficions naturalistes. Sab tothom que visch dedicat al estudi de les ciencies naturals. Tinch l' alt honor de formar part de gran nombre d' academies científiques d' África, Assia y Oceania. Coneix lo mon savi, les meves interessants investigacions sobre la cria dels llar-

gandaxos, la intel·ligència de les mosques, les aplicacions industrials de la llevor de tomátech, i altres interessants matèries. ¡Donchs tot axó s'ha fos! Entre mi y 'ls meus estudis, s'ha interposat un soldat de caballeria. Les meves volgudes coleccions d'anfibis y de insectes, los meus admirables hervaris han sigut passats á sach per una banda d'hulans... ¡Lo germà de la minyona y 'ls seus companys d'armes!

M'he queusat mil voltes á la Reparada. Pero ja ho veig, es son germà y l'amor fraternal pot mes que les meves advertencies. Cent voltes li he prohibit qu'obris la porta á n'aquell bárbaro y cent voltes he sigut desobehit. Fins he arribat á donarli 'l despido pero ella, la gatamoxa, m'ha presentat *lo platillo ab cebetes* qu'és la meva perdició y... li he retirat l'ordre. Tant acostumat estich á les malifetes de son germà que ja se sab, quant ella 'm fa *platillo*, malifeta segura.

L'un dia entro á casa y me 'l trovo escribint a la meva taula; ni tant sols s'axeca.

—Ola xicot, que fas així?

—Estich escribint á la nuvia, la promesa, sab?... únicament que com un no es llarch de lletra, faig primer un *esborrador* demunt d'aquest paperot. Miro y... ¡horror! lo *paperot* qu'ell omplia de gorgots, es una comunicació de l'Acadèmia Científica de Pekin ahont me nombran soció d'honor. Aquell dia ja se sab... *iplatillo ab cebetes!*

Un altre jorn me 'l trobo ab un company, regirant ampolles d'un prestatge. Els observo d'amagat y veig que 'l such d'unes empolles lo passan á un'altra mes gran. M'hi presento y es sorprenc.

—Deu lo quart... fa ell... ¿A qué no sab que fem?...

—Tu dirás, replico.

—Donchs he vist que tenia ayguardent que se li tornava ranci y 'l company y jo 'ns lo veurem al quartel... ¡Veu, encara li netejém les ampolles!

—Pero avestrús, que no veus que son animals que tinch ab espírit?

—No hi fa res. Ja 'ns agrada que siga de la sort!...

—Y les bestioles?

—Tampoch nos fan escrupol... ¡Al carrer les trobarà!

—Al carrer?... Pobre de mí.—Baxo corrents á buscarles y veig que 'ls imbécils m'havien llenat lo millor de la colecció; una granota viuda, un gripau setmesó y mitja dotzena de sanguerous criades á mitja-llet. Recullo aquelles, perque 'l gripau y la granota ja havien sigut xafats per un carro y pujo dalt. Los miserables havien desaparescut emportantsen l'espirit de les ampolles.

Aquell dia mogué un vol á la Reparada pero també 'm desarma ab un *platillo* que 'ls angelets hi ballaven.

Tan acostumat estich á les fineses d'ella, y á les diablures de son germà, que quan entro á casa me 'n vaig de dret als fogons y si veig en les caceroles, bullir aquell daurat suquet de la meva perdició, ja me 'n penso alguna. En efecte entro en les meves habitacions y 'm veig obligat á horroritzarme...

L'un dia 'm trovo 'ls llibres tirats per terra. Es qu'ell y 'ls seus companys han jugat á geps, ab los venerables pergamins de les tres centurias. L'altre dia 'm trobo 'l meu diploma de doctor ple de forats. Ensajantse d'esgrima, l'escut de la Universitat, els ha servit de blanch. L'altre dia busco doscents exemplars que 'm restaven del meu discurs *La fauna de Collbató* y sé que 'l trempat xicot ha repartit la edició entre 'ls seus companys del regiment. Del estranger m'envia un sabi, mostres d'una terra cretacea y ell la fa servir per netejar lo punyo del sabre. Me regalen un empelt de codonyera de Índies y ell se 'n fa un bastó. Me fan present d'un tros d'ámbar y ell se 'n fa una pipa. Y axis succeix que no tinch res segur á casa... excepte 'l *platillo ab cebetes*, qu'aquest si, gracies al germà de la minyona 'n menjó tot sovint.

Distintes voltes he probat de posar fi á n'aquest mal viure, pero tot ha sigut inútil. Si trech al xicot, se 'n va sa germana y si se 'n va ella... 'm quedo sense *platillo*, lo que francament no 'm convé, acostumat com estich á un plat tan delicios.

Fins he arribat á suposar que casantme ab

la Reparada, tindrian si mes penes. Pero luego la reflexió m'ha fet veure, qu'allavors ella tindria 'l mateix germà y jo tindria un cunyat y com à germà y com a cunyat, me 'n faria 'l doble.

L'altre jorn tingui una grossa alegria. La Reparada no 'm servi *platillo* pero en cambi va donarme una bona notícia.

—Sab lo meu germà? va dirme.

—Sí: ¿qué passa? respondí tremolós.

—L'últim de mes, acaba 'l servei.

—Gracies a Deu! ¿Y qué se 'n torna al poble?

—Si pot, es clar.

—Com si pot!... ¡Digali que jo li pago 'l viatje!

Vingué l'últim de mes, dia desitjat. La expectativa de que al fi 'm veuria lliure d'aquell diòni 'm feya estar contentíssim. Arivo á casa y me 'n vaig al punt á la cuya... La bona Reparada!... ¡M' estava guarnint un *platillo* de primera!

Me 'n entro al despaig y Deu meu!... per poch caych en basca. Los meus hervaris estaven llenats per terra. Totes les fulles y plantes, havien sigut arrancades de 'ls llibres... ¡Ni la invasió de 'ls bárbaros!

Crido á la minyona y li preguntó la causa d'aquell terrabastall.

—Ha sigut ell, me respón. Ell y uns quants companys, que no tenien tabaco y han exit del pas trinxant tota aquesta fullaraca y fumantsela.

—¡Vàlgam Deu!... ¡Sort que serà la última diablura!... ¡Quant marxa?...

—Ay senyor... No marxa ja... ¡S'ha reenganxat per tres anys mes!...

Vaig perdre 'l mon de vista; aquell dia ni 'l *platillo* pogué retornarme.

—Tres anys mes de germà! ¡Infelís de mí!

MANXIULA.

CANSÓ DEL POBRE

Encar que soch pobre
jo no envejo al rich
perqué axis m'ho paso
molt mes divertit.
El rich no ho fa axis
com tothom ja ho sab,
jo canto y m'alegro
y estich molt trempat.

Demati me 'n llevo,
me 'n vaig á la font,
me 'n rento la cara
y á fora la son.
Lo rich no pot ferho
si no está llevat:
jo canto y m'alegro
y estich molt trempat.

Jo, doblas de quatra
no n'he vistes may,
pujo la montanya
sense cap treball.
May cap moliner
m'ha robat cap sach
jo canto y m'alegro
y estich molt trempat.

Joseph y Maria
pobres varen ser,
Maria filava,
Sant Joseph fusté.
Si havém de ser pobres
siguemne de grat,
jo canto y m'alegro
y estich molt trempat.

«El rich se 'n don pena
d'anà apedassat,
lo pobre, al contrari,
se 'n te per honrat.
Val més dur pedassos
qu'anar foradat;
jo canto y m'alegro
y estich molt trempat.

Capons y gallines
es menjar de rich,
molts n'hi ha qu'estan magres
y no 'ls fa profit;
més profit fa al pobre
un crostó de pá;
jo canto y m'alegro
y estich molt trempat.

Lo rich se saluda
ab més magestat,
tot son cortesies
axis ab 'l cap;
y 'l pobre saluda
dihent «Deu vos guard»;
jo canto y m'alegro
y estich molt trempat.

Lo rich surt de casa
tot enrabanat,
sabates ó botes
y 'l coll ben planxat;
y al pobre, de planxa
ni may n'hi ha tocat
jo canto y m'alegro
y estich molt trempat.

La suma riquesa
tots la trobarem,
si fem bones obres
al cel anirem
y allí disfruta
la felicitat
jo canto y m'alegro
y estich molt trempat.

ESCANYA VETAS.

LA NIT DE SANT PERE

A LO TRADICIONAL

—Ahón aneu tant depressa; no voleu sopar?
—No tením gana, pare; aném á saltar los fochs de Sant Pere.

—Es massa d' hora: no veieu que encara no n'hi ha cap d'encés? veniu á menjar, després ne farém un nosaltres y 'l podréu saltar fins que sia tot consumit...

Los fills, desitjosos de saltar los fochs de Sant Pere, s'assentaren, menjant quelcóm, per no disgustar á sos pares.

En lo moment d'alçarse de la taula, d'un bot salta la quitxalla de ses cadires, demana hon era la llenya que havien d'encendre, y en lo temps de resar un *Pare nostre* ja iluminava la fatxada de sa casa lo foch de Sant Pere, rodejat de mil noys y noyes que cridaven y saltaven á qui més pogués; en los pedrissos de la casa s'hi assentaven un vellet de 65 anys y sa esposa d'una metixa edat, al semblar y en lo vehinat s'hi veyen ab la claror del foch de Sant Pere altres mares y pares que tenien també sos infantons y fadrinalla al centre de la santa diversió.

Al encendres lo llenyám que hi havien posat los nins de la casa, començaren á saltar los superbis fochs, tots los minyons y minyones y quixalla que allí al bell rotll del foch hi havia, sens cap ordre ni concert, sentintse ab veus alegres y festives que exien d'aquells cors, bategant plens d'amor á la festa tradicional, exes ó semblants aspiracions:

«Lo foch de Sant Pere
la barba li queya,
lo foch de Sant Pau
la barba li cau.»

Y saltant y ballant, y cridan y ribent, y en mig de gran gatsara y tranquilitat de cor, passaren joves, dones, noyes y vells, una llarga estona, durant la qual, los avis que per lo contorn ab sa curta vista ataleyan lo quadro viu, ploraven y reyen ensembs; si, ploraven al recordar pas per pas tota sa infantesa, en qual edat, llaugerets, tant y tant gosaven en aquella diada de llur recordança, mes reyen al veure sos fills com gosaven y encisaven en diversions cristianes, que recordant la festa dels fundadors de la iglesia, enlayrantli alguns prechs, continuaven la santa tradició dels fochs de Sant Pere, apesar de tantes y tantes burles que la *Esquella*, *Campana*, *Tomasa*, *Dominicals* y demés setmanaris anti-cristians y anti-humanitaris, han fet d'ella.

Y quan lo foch de Sant Pere se cansá de fer lluentejar les pelades testes dels avis y avies, les cares festives dels jovenets y jovenetes, los frontis de les caduques cases del barri, axó es, quan s'ensopiren completament ses ardents flames, restantne tant sols les brases y la cendra vermeljejant; quan los nins y nines havien cantat, saltat, ballat, rigut, invocant ensembs á Sant Pere y á Sant Pau mil voltes... Quan lo relotge avisá les deu, s'alça una veu tremolosa, que era

la del amo del foch y pare de la festa, que digué ab tó magistral: «Prou per avuy que ja son les deu, tothom á dormir y demá que ningú falti á la missa primera que s'dirá en la iglesieta de Sant Pere del Grau. Bona nit Deu nos dó» y contestant tothom un bona nit filial á exa veu y ensemgs cridant viva Sant Pere, viva Sant Pau, se retiraren á ses cases esperant la hora de la missa primera ab més ansia que la d' un avar quan ha de rerebrer mil duros

A LO MODERN

—Ahón aneu tant depressa, que no voleu sopar?

—No, papá, estém convidats al ball qu' avuy fa lo Centre en honor de Sant Pere y com qu' estan ja per començar, voldriam anarhi prompte. ¡Hi haurá molta concurrencia, papá!

—Sopém un xiquet y ja hi anirém, perque també m' agrada lo divertirme, y avuy, essentne Sant Pere ¡no caldria mes sino que no l' celebressem.

Y assentantse tots, ab quatre quexalades van sopar puix que ab lo pensament de lo molt que havien de divertirse no sentien ni la gana ni la set.

Acabat lo sopar, rissats, empolvats vestits á la dernière etc., se dirigiren sens dilació al lloch del ball, posantse pares y fills, al arrivarhi, á ballar com uns boigs; y després d' un ball, un altre, bebent y fumant durant los intervals hasta que acabat lo ball, axó es, quan havien dat mil escàndols y quan borratxos de tant saltar, fumar y beure ab excés, se reuniren ab altres anant junts á fer un tech que havia de costar á quiscun deu pecetes. Arribaren al lloch ahon ne tenian lo menjar preparat, s' assentaren, y menjant y bebent y fumant y cantant, axó es com purs animals dotats de paraula y de quartos, passaren fins á les 4 del dia següent en qual hora tips de l' orgia, tips d' insultar á Deu y al proxim, de derrotxar, de cometre tantes vileses y groseries... y borratxos la major part, se retiraren tristes, melancòlichs, sens haver realment disfrutat ab res de tota la nit... per llevarse l' endemà á la hora que lo porc canta, cruxits y malhumorats.

S. U. S.

LLIVERTAT

Ja que tant prediques, Calsas,
la famosa llivertat;
ja que tant empenyo poses
en que lo illnatge humá
exa llivertat seguixi
que tu li vas predicant,
un concell jo vull donarte
(y no t' podrás enfadar,
puig de donar bons concells
no n' resulta jamay mal).
Si un dia t' fan una cosa
encar qu' axó siga mal
has de pèndrer paciencia,
dihent: «axó es llivertat».
Si un dia algú t' apallissa
dexante ben mal parat,
com si axó no fos tal cosa
no n' vulguis fer may cabal.
Si t' roben tot lo que tens,
dexante ben escurat,
digues sempre lo meteix
«som en temps de llivertat».
Y jo t' asseguro. Calsas,
que si axó vols practicar
molts seguirán les doctrines
que tu 'ls hi vas ensenyant,
però com que l' poble veu
que tu lo contrari fas,
malament poden apéndre
d' un mestre lo qu' ell no fa

UN NADADOR DE PEDRET.

ESQUITX

En Merich, qu' es poeta modernista
un llibre á n' a la imprenta va donar
y al se a mitj no pogué segui l' caxista
perque les i i llatines se varen acabar.

SURISENTI.

IMPOSSIBLES TEATRALS

Per un home, portar *Les calses de vellut*.
Per un sastre, fer *La levita del avi*.
Per un gorrissa: *Viurer de gorras*.
Per un pagés, recullir los *Fruyts anárquichs*.
Per un músich, tocar la *Flauta mágica*.
Per un apotecari, fer les *Pildores de Holloway*.
Per un tender, vendrer la *Butifarra de la llibertat*.
Per un hortolá, plantar *Sebes al cap*.
Per mi, sortir á passeig ab *La meva senyora*.

A. Sió

Una volta vareig sentir que deya un avaro:

—Tinch gran enveja als inuits.
—Y perqué? vareig preguntarli.
—Perque ells no tenen de gastá cap paraula.

Contan d' un escriptor qu' un dia va anar á visitar á un Princep.

Ans de despedirse li digué l' Princep:

—Desitjaría m' escribis algo en lo meu àlbum.
—¿Qué vol que li posi? digué l' escriptor.
—Ho dexo á la seva mà, contestà lo Princep.
—L' escriptor ab tó grave obrí l' àlbum y escrigué:

«Ho dexo á la seva mà.»

UN PI D' APROP DE REIXACH.

Uns quants joves se burlavan d' un vell que passava, perque portava una gorra sota l' sombrero.

Aquell bon home al sentirlo los digué ab tota frescura:

—Be ¿qué volen que me la posi als peus?
Encare no han contestat.

CANTARS

*Oh, cuán triste es el vivir
en este mundo traidor!
quan no's te ni una peceta
y una gana com un llop.*

*Son tus mejillas de nieve
y tus labios son de grana.
dich... tes galtes de farina
y los teus llavis de mangra.*

*No hay un momento feliz
en este valle de lágrimas;
ho dirán los campaners
però no 'ls barretinayres.*

PER UN ESMOLET.

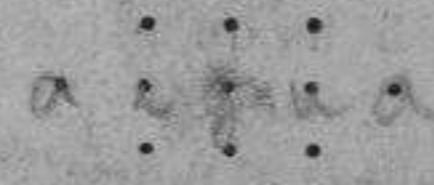
TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Trobarás en ma primera
un molt fidel animal;
imagina en ma tercera
una nota musical;
juntant segona ab primera
en tot lo que es vegetal,
segona junta ab tercera
se'n troba en tot lo calçat;
y per fi, tota cuynera
ha d' usar de ma total.

MARQUÉS DEL XAROP.

ROMBO

1.ª ratlla, Consonant.—2.ª, Nom d' home.—3.ª, En el mar.—4.ª, Part del cos.—5.ª, Consonant.

J. XIMÓ.

GEROGLIFICH

X

T O T O

VI

I

TOTO

100

UN BARRETINAYRE.

COMBINACIÓ

A	.
N	.
T	.
O	.
N	.
I	.
E	.
T	.
A	.

Substituir los punts per lletres, de manera que diguin noms d' home en diminutiu.

UN PI D' APROP DE REIXACH.

INTRÍNGULIS

Buscar un paraula que, anantli treyen una lletra del darrera, donga:

- 1.ª, Un panyo.
- 2.ª, Una cosa que no es xica.
- 3.ª, Tots los graners ne tenen.
- 4.ª, Consonants.
- 5.ª, Consonant.

UN CANTANT MUT.

TARJETA

Carlos de Zerbata.

Formar ab aquestes lletres lo nom d' un héroe espanyol del present sige.

ROTILLÁN.

CONVERSA

- Ton, ¿quant ne vols de aquest diari?
—Mariano, 20 céntims.
—Es massa car.
—Té agafal per 15.
—Nó.
—Donchs ¿qui se l' quedará?
Entre tú y jo ho havém dit.

SOLÀ SANPERENCH.

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trenca-closques del número passat.

Xarada: Mó-ni-ca.

Rombo.	M	A	R
	M	A	N
	A	N	E
	R	E	M
			L

Geroglific: Qui murmura peca.

Punyal numéric: Amèrica.

Lo fluvial del Seminari: Vaya si va be.—Raymond Carnedo: Sentím no dirli lo meteix.—Pau Burilla: Sovintegi.—Llubins: Anirà quelcom.—Orfe: No ns acaba d' agradar.—Triple criteri: Va be y perdoni,—XY Y Z: Aprofitaré quelcom.—Cap de Turch: En traurem una estrofa no catalana.—Suiz: Aniran.—Joan Brunet: Dissimuli, però no ho publicaré.—Angel del Apol: Mirarem a l' any que ve pel mes de Maig...

Estampa. LA CATALANA Dormitori de Sant Francesch. 5